

Wijde Lijngot

Nog ben ik bij U....

Ik ben verrezen en ik blijf u bij.
 Minnaars vergaan en vrouwen die
 [beminnen,
 en van de bronzen luiten van de zinnen
 springen de snaren. Alles gaat voorbij.
 Maar waar gij gaat, daar ga ik aan uw zij,
 Ik dring door deur en venster bij u
 [binnen

Ik ben verrezen en ik blijf u bij.
 Steden in puin met torens en met tinnen,
 tempels van Zeus, van Boedba en van Mij
 het rijk van keizers en van keizerinnen
 en 't liefste lichaam wikkelt men in
 [linnen.

Ik ben het leven en het pants rbei.
 Ik ben verrezen en ik blijf u bij.

(M. Verdaasdonk)

Pasen, feest van de Verrijzenis van de Heer.....

Het meest optimistische feest van het Kerkelijk jaar.

De Heer, Die steeds weer opnieuw verrijst in het leven der Kerk.

De Heer, Die in het lijden en door het voortdurend gekruisigd worden, toch telkens verrijst in het leven der volkeren en in het beleven van ieder van ons.

Nog ben ik bij u. Ik verrijst opnieuw in de wereld van vandaag: in de kinderen, die vandaag gedoopt worden; in de woorden die de H. Vader straks spreekt; in het gebed van eenzame monnikken; in de levende liefde van de leken-apostelen; in de berkersteningsbeweging; in het lijden van de kristenen achter het ijzeren gordijn; in iedere mens die met Pasen zal verrijzen en zich opnieuw zal bekleden met de Heer.

De 45-urige werkweek

Allerwege wordt er gesproken over werkdagvermindering en over de vrije zaterdag.

Wat is daar eigenlijk mee aan de hand?

Wat gaan wij er mee doen?

Deze vragen zullen al wel bij U opgekomen zijn en het lijkt ons daarom goed om er eens wat van te zeggen.

Het gaat in ons kleine landje niet slecht met de welvaart, zegt men. In de beloning is deze grotere welvaart al tot uitdrukking gebracht, nu wil men deze ook tot uiting laten komen in korter werken. Het zou zelfs zó zijn, dat de mensen liever werkdagvermindering, dan loonsverhoging hebben. Wij geloven dat zomaar nog niet te geloven, maar hoe het ook zij, vooral de vakverenigingen hebben het zover gebracht, dat op het ogenblik de 45-urige werkweek voor de deur staat, het liefst uitgedrukt in de vrije zaterdag. Zo'n vrij weekeinde is natuurlijk een interessante gedachte, maar een affaire met verschillende „haken en ogen”.

Uit een Duits onderzoek blijkt, dat de ontspanning van een paar dagen per week toch niet zó ideaal is als lijkt: sommigen vervelen zich in die dagen, anderen werken nog harder dan in de week en de „kater” om 's maandags weer te beginnen, is nog groter dan anders. Het is zoiets als met vakantie: je moet eerst met je vakantie enkele dagen bezig zijn, vóór je dat heerlijke, ontspannende vakantiegevoel krijgt. Als dit waar is dan zou méér vakantie te verkiezen zijn boven de vrije zaterdag. Hoe het ook zij: we gaan naar de werkdagvermindering; over het gesignaleerde psychische probleem wordt niet gesproken.

De middenstand is niet zo erg vóór die vrije zaterdag. De vrees, dat te veel mensen voor zichzelf en voor anderen alle mogelijke karweitjes gaan opknappen is niet zonder grond: schoenen lappen, behangen, schilderen, metselen, ga maar door!

Verder wordt druk gesproken over een ander probleem, dat er mee samen hangt: de productiviteitsverhoging. Al hebben wij dan welvaart, die welvaart is niet

onuitputtelijk, zeggen de werkgevers, en de leiders van de werknemersorganisaties beseffen en bekennen dat evenzeer. Dat is ook wel begrijpelijk. Als wij een rijk land waren, rijk aan grondstoffen, zoals erts, kolen, uranium, etc., zou dat iets anders zijn. Maar wij moeten zowat alle grondstoffen duur inkopen, verwerken en dan weer zien te verkopen. Wij moeten het dus van het verwerken hebben, terwijl andere landen óók nog de grondstoffen kunnen verkopen. Dit betekent, dat wij scherp moeten concurreren, willen we op de wereldmarkt een voet aan de grond krijgen of houden. Dus goed en toch goedkoop produceren.

Willen wij verder ons dichtbevolkte landje te eten kunnen blijven geven, dan zullen wij méér moeten industrialiseren, waarvoor véél geld nodig is. We leven bovendien in een tijd waarin machines en productiemethoden snel verouderen. We moeten dus voortdurend vernieuwen, waarvoor wéér heel veel geld nodig is.

Het is begrijpelijk, dat dit alles niet onbepaald mogelijk is, als wij niet zuinig met materiaal en arbeid omspringen.

Wil men van 48 naar 45 uur werken toe, dan zouden we, als we verder niets deden, een productieverlies hebben van 6,7%.

Immers in die 45 uur zal men toch wel hetzelfde loon willen verdienen als na de 48. Er is dan ook gezegd, zowel van werkgever- als van werknemerszijde: de bedrijven moeten éerst aantonen, dat ze deze 6,7% aan verlies kunnen opvangen, vóór ze tot werkdagvermindering mogen overgaan.

Kan dit verlies opgevangen worden?

Dat is nu juist het probleem. O.i. moet het mogelijk zijn, maar dan zullen door de werkgever én de werknemer maatregelen uitgedacht en aanvaard moeten worden, die dit mogelijk maken. Daarover zal dit jaar veel nagedacht en gesproken moeten worden.

Hoe staan wij ervoor?

De productiviteitsverhoging is al meermalen ter sprake gebracht. Als ik goed

ben ingelicht, is het de bedoeling, om in januari '61 ineens op 45 uur te gaan werken. Waar reeds korter dan 45 uur gewerkt wordt, zal natuurlijk geen verdere vermindering plaats hebben. Hierbij zijn aangetekend, dat schaftijd géén werkdag is.

Ook wij hebben natuurlijk aan de voorwaarden te voldoen; aantonen, dat de maatregelen die genomen worden het productieverlies van 6,7% opvangen. En zover zijn wij nog niet. Toch zal dit nodig zijn, willen wij in januari a.s. al ineens met de 45-urige werkweek kunnen gaan beginnen. Hierover zal nog veel gesproken moeten worden. De vraag zal dikwijls gesteld worden: weten jullie niets te verzinnen om het verlies op te vangen? Immers twee weten meer dan één! Laat Uw gedachten dan eens over dit onderwerp gaan: het is in Uw eigen en ons aller belang. Productie verhogen betekent niet altijd harder werken, veel eerder met meer overleg, zuiniger, doelmatiger werken, door betere opstelling van machines, betere opslag, beter vervoer, meer machines, betere organisatie, enz. U kunt op alle mogelijke manieren iets verzinnen. Van groot belang is ook: meewerken om maatregelen ingevoerd te krijgen, niet langs de kant blijven staan, zeker niet tégenwerken.

Ons bedrijf, is door zijn volcontinu karakter een ingewikkeld bedrijf. De vrije zaterdag zit er voor velen net zo min in als de vrije zondag. De mensen die niet op zondag behoeven te werken, kunnen die wel op zaterdag vrij zijn? Wij denken hier aan onderhoud en transport.

Wellicht hoeft niet persé iedereen op zaterdag op te komen, maar waar het noodzakelijk is zal het niet anders kunnen.

U ziet, het is allemaal ingewikkeld genoeg. Hoe meer mensen mee willen denken en mee willen werken, des te meer kans op succes. We komen hierop nog wel terug.

U doet toch mee?!!!!

v. Sch.

voor en door alle werkers van de kempensche zinkmaatschappij en gemengde metaalertsen budel

redacteur: d. rooymans.

Op 24 februari j.l., op zijn 65ste verjaardag, herdacht de heer Georges Leplat, chef van de afd. Mengerij, zijn veertigjarig dienstjubileum, dat samenviel met zijn afscheid van het bedrijf. Bij deze gelegenheid werd hij o.m. begiftigd met de gouden medaille, verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau.

Daags tevoren was er al een geheimzinnige drukte in de Mengerij, waar hij veertig jaar de scepter voerde, aanvankelijk onder leiding van zijn vader, later zelfstandig.

Toen hij arriveerde vond hij zijn kantoor keurig versierd en zijn mannen agetreden om hem bij monde van dhr. J. Broers te feliciteren en enkele mooie herinneringen aan te bieden. Naast een fraaie schaal in Delfts blauw was er een perfect in zink uitgevoerde miniatuur van de typische erts- en kolenkar zoals deze tot nog toe in ons bedrijf wordt gebruikt. Het is de kar, die symbolisch mag geacht worden voor de Mengerij en het fraaie werkstuk was bovendien als geschenk zo aardig, omdat dit „symbool” weldra tot het verleden gaat behoren.

De jubilaris toonde zich bijzonder erkentelijk voor deze leuke geste van zijn mannen, waarmee hij het immers steeds zo goed had kunnen vinden.

De volgende dag - de eigenlijke jubileumdatum - werd hij om 5 uur met zijn familie ontvangen in de boven-foyer van de Ontspanningszaal, waar zich de directie met dames, burgemeester Derckx en mevrouw benevens stafleden verzameld hadden.

Koninklijke Erkenning.

Allereerst kreeg burgemeester Derckx het woord, om de verheugende mededeling te doen, dat het H.M. de Koningin had behaagd de gouden medaille, verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau, aan dhr. Leplat toe te kennen; de officiële erkenning van verdiensten, gedurende 40 jaar vergaard.

Nadat de burgemeester de gouden medaille had opgespeld en de wens had ge-

Bovendien een oorkonde vanwege de Maatschappij van Nijverheid en Handel. Ook mevrouw Leplat werd in de huldding betrokken en kreeg een pracht van een bloemenmand aangeboden.

Tijdens de receptie, welke op deze huldding volgde werden nog van verschillende zijden bloemen en geschenken aangeboden.

Een keurig verzorgde maaltijd vormde het slotstuk van deze dag. Aan tafel werd nog het woord gevoerd door dhr. André Dor en ir. Moutaure, terwijl aan het slot de jubilaris zijn grote erkentelijkheid betuigde, zowel voor de hem verleende onderscheiding als voor het prachtige feest hem door directie en collega's bereid.

„Alle goede dingen in drieën”; dit gold ook voor dit jubileum. Na het afscheid van zijn personeel en na de officiële huldding bereidde de Vriendenkring „Amicitia” haar mede-oprichter op 26 maart nog een afscheidsfeest in de vorm van een feestmaaltijd, gevolgd door een zeer gezellig samenzijn. Toen voorzitter ir. Frings de avond opende mocht hij een 70-tal Amicitianen - inclusief dames - verwelkomen. Tijdens de

De heer George Leplat jubileerde en nam afscheid

uit, dat het dhr. Leplat mag gegeven zijn dit edele metaal nog vele jaren onder de beste omstandigheden te mogen dragen was het dhr. Delhaise die, namens de directie, als eerste de jubilaris complimenteerde met deze onderscheiding. Daarnaast betuigde hij de erkentelijkheid van de directie voor diens werk, dat zo groot verantwoordelijkheidsgevoel vakkennis en toewijding eiste. Dit 40-jarig jubileum betekent tevens de afsluiting van een levenstaak, maar gelukkig bent U nog zeer vitaal en heb ik alle vrouwen, dat de rust, waarvan U gaat genieten van zeer lange duur mag zijn”.

Als een van de uiterlijke bewijzen van deze erkentelijkheid bood de directie een feestmaaltijd aan, benevens een envelop-

maaltijd, bijzonder goed verzorgd door de Wolters-keuken spraken dhr. Doemen, ir. Hoyer en dhr. Norren, ex-voorzitter die zegde, nog steeds de aangenaamste herinneringen aan Dorplein en de K.Z.M. te hebben en dan ook met graagte uit Duitsland was overgekomen om dit feest mee te maken. In hartelijke bewoordingen bracht dhr. Leplat dank voor de vele eerbetuigingen en sprak daarbij de hoop uit dat het de K.Z.M. en allen, die er werken in de toekomst naar wens mag gaan. Met vlotte muziek van „De Minstrelen” uit Hamont werd na tafel nog menig dansje gemaakt, zodat gezegd mag worden dat ook het slot van de drievoudige jubileumviering uitstekend verlopen is.

WIE wil een kaartje NEDERLAND- BELGIË?

Een initiatief dat er wezen mag.

Er bestaat een redelijke kans, dat U binnenkort de gelukkige bezitter bent van een toegangsbewijs voor DE voetbalwedstrijd Nederland-België, nog wel voor de uitzonderlijk lage prijs van f 0,50 oftewel twee hele kwartjes!

Althans;

Indien het prijzenswaardig initiatief van enige bedrijfsgenoten van het laboratorium doorgang kan vinden.

En dat kan, indien onze voetballende of gevoetbald hebbende collega's, zowel van Belgische als van Nederlandse origine hun gewaardeerde medewerking willen verlenen.

De zaak zit aldus: Enige jongelui van het lab zijn op het idee gekomen om op een of andere manier de aktie „Vluchtelingenjaar” te steunen. Hierbij kwam men op de gedachte van een interlandvoetbalmatch n.l. tussen Belgische en Nederlandse bedrijfsgenoten.

Een zeer sympathiek idee naar onze overtuiging en ook heel goed uitvoerbaar. Even goed als bijvoorbeeld de jaarlijks te houden „big-match” tussen tekenkamer en laboratorium; een ontmoeting, welke elk jaar opnieuw veel stof doet opwaaien.

Twee groepen van mensen hebben we nodig; Voetballers en kijkers.

Ten eerste; de Voetballers.

Het moet toch niet moeilijk zijn, zowel uit onze Belgische als uit onze Nederlandse voetballers een elftal samen te stellen.

Welnu; gegadigden kunnen zich melden bij de portier en deze zal de namen doorgeven aan de mensen van het laboratorium, die de organisatie op zich zullen nemen. Dus voetballers, onverschillig of U tot de topklasse, dan wel tot de mindere goden gerekend wilt worden; geeft U op, liefst zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk 24 april a.s. De rest hoort U dan nog wel. De datum van het evenement wordt in onderling overleg vastgesteld.

Wilt U bij Uw opgave vermelden op welke plaats U bij voorkeur opgesteld wilt worden?

Op de tweede plaats is nodig:

Het Publiek.

Nu, dat is al zeer eenvoudig. Te zijner tijd zal met de nodige tam-tam bekend worden gemaakt wanneer de interland zal plaats hebben. Gewapend met roodgeel-zwart of rood-wit-blauw, al naar gelang Uw vaderlandse neiging; mitsgaders twee kwartjes in Uw hand om te offeren als entree gaat U naar het Dorpleinse Stadion en slaat aldaar twee vliegen in één klap: U kunt er lol beleven aan een vurig stukje voetbal en tegelijkertijd dient U een bijzonder mooi doel; enige steun aan de aktie voor de Vluchtelingen.

En wie weet; misschien krijgt U nog 'n stukje muziek op de koop toe. Is dit wellicht iets voor ons onvolprezen Boeren-hermenieke?

Hoe ook; laten onze sportmannen de handen in elkaar slaan: hup België, hup Holland!

GOUDEN BRUILOFT echtpaar PEETERS-VAN GOMPEL

Vrijdag 8 april j.l. vierde het echtpaar Peeters-van Gompel zijn vijftigjarige bruiloft.

Het was te voorzien, dat hiervoor grote belangstelling zou bestaan want zowel „Zjang” als zijn trouwe ega zijn „echte”

krasse paar en familie zich een prima menu uit Wolters-keuken best liet smaken.

Om 7 uur bracht de harmonie „Les Echo's de Dorplein” vergezeld van het Trommelkorps de feestelingen een sere-

Dorpleiners in de goede zin van het woord en reeds de gebruikelijke rondgang door het hele dorp - ten behoeve van een geschenk - bewees hoe men de goede zorgen van „Zjang, de schilder” nog niet vergeten was. De laatste jaren rust hij op zijn lauweren maar overigens heeft hij, vanaf de dag van zijn huwelijck de schilderskwast in ons dorp en in de fabriek gehanteerd en terecht mocht dhr. Walthoff, voorzitter van het Buurtcomité in zijn huldigingsspeech gewagen van duizenden kilo's verf en kilometers behang, die Zjang met liefde en toewijding verwerkt heeft. Maar ook buiten zijn werk was Zjang een getapte figuur, zoals ook moeder Peeters ieders achting heeft.

De feestdag werd ingezet met een plechtige H. Mis van Dankzegging in de St. Jozefskerk. Om 12 uur volgde een receptie in de benedenfoyer van de Ontspanningszaal, waarna het nog zeer

nade en bood dhr. Walthoff de geschenken van de dorpsgemeenschap aan. Overeenkomstig de wens van de jubilarissen bestond het eigenlijke geschenk uit een fraai geëncadreerde herinneringsorkonde, waarop de foto van het gouden paar

Daarnaast was er een album met de foto-reportage van de feestdag en bovendien waren er bloemen, een juwelige fruitmand voor de bruid en..... een respectabele voorraad tabak en flessen met een feestdrankje. De oudste zoon bracht de dank van de feestelingen in enkele welgekozen woorden over, waarna het feest in familiekring werd voortgezet.

Een mooie dag, welke de onderstreping betekende van de wens van heel Dorplein dat Zjang en zijn Marie nog vele jaren in ons midden mogen zijn!

Coöperatie „Dorplein”

Stijgende omzet

Er was merkbaar grote tevredenheid onder de leden van de Coöperatie „Dorplein”, toen tijdens de onlangs gehouden jaarvergadering de resultaten van het boekjaar 1959 bekend gemaakt werden. Resultaten, welke de uitkering van een dividend van 7% volkomen wettigden. Zowel wat omzet als winst betreft bereikte de vereniging in 1959 een nieuw rekord. De omzet nadert thans de f 300.000,- de winst overschreed de f 20.000,-.

Als belangrijke verandering dient de statutenwijziging genoemd te worden: Men is niet langer verplicht minstens 25% van de winst te reserveren en ook personen buiten Dorplein kunnen lid worden.

Per 1 januari j.l. telde men 227 leden. Het personeel bestaat uit 7 man. Interessant is wellicht een vergelijking van de omzetcijfers, met daarachter het verloop der dividenden:

1949:	114.100	(2%)
1950:	131.900	(2½%)
1951:	157.000	(3%)
1952:	167.000	(3½%)
1953:	162.100	(5%)
1954:	200.000	(5%)
1955:	245.300	(7%)
1956:	264.700	(5%)
1957:	263.700	(5%)
1958:	268.500	(5%)
1959:	295.800	(7%)

Het keurig verzorgde jaarverslag van dhr. Vervaart bevat - o.i. terecht - een woord van tevredenheid over 1959, benevens waardering voor de goede zorgen van het personeel. De verslaggever acht een verdere vooruitgang in de komende jaren nog zeer wel mogelijk. Omzetvergroting is nog best mogelijk, ook zonder stijging van het ledental. Voorwaarde daartoe is, dat de leden zoveel mogelijk in hun eigen winkel kopen. Van de andere kant moet blijvend aandacht geschonken worden aan een zo efficiënt mogelijke bedrijfsvoering.

Vermelden wij nog, dat aan de aftredende commissaris, een der pioniers van de coöperatie, ir. van Liempt bij monde van dhr. Lucien Dor hartelijke dank werd gebracht voor zijn vele en goede bemoeiingen. Als opvolger van dhr. van Liempt werd dhr. M. v. d. Meerendonk gekozen terwijl als nieuw bestuurslid dhr. J. Kooyman werd benoemd.

De samenstelling van het bestuur is thans als volgt:

Voorzitter; ir. H. J. Frings,
Sekretaris; J. Vervaart,
Leden; A. v. Schendel, Mtev. A. Bongaerts-Driessen, J. Kooymans.

De Raad van commissarissen bestaat uit de heren L. P. Dor, ir. R. Finken en M. v. d. Meerendonk.

HOUDT DE (BROM)FIETS IN ERE

Wie van de fiets op de bromfiets overgaat doet méér dan alleen maar een „overstapje” met de bedoeling om het voortaan wat gemakkelijker te hebben. Hij verkiest de gezonde en gezapige zelfwerkzaamheid voor een vervoermiddel dat misschien wat meer beantwoordt aan de geest van de tijd: meer resultaat met minder inspanning.

Helaas zijn er nog altijd weggebruikers, die zich niet realiseren dat om méér dan deze ene reden de overgang naar een „brommer” een belangrijke gebeurtenis is. Immers, wie sneller gaat, zal sneller moeten reageren. Bromfietsen is in dat opzicht héél wat anders dan fietsen, al verandert er uiterlijk niet veel meer dan het gele plaatje en het - soms tot geloei aanzwellende - gepruttel van het in feite zo onschuldige motortje. Ook wat de gedragsregels betreft zal de fietser die het trappen er aan geeft, zich nog eens terdege moeten bedenken. Wat zijn gedragingen in het verkeer betreft zal hij méér en beter moeten weten dan de fietser.

Maar bij alle verschillen is er één punt, waarop er voor de bromfietser-ex-fietser niet veel verandert in zijn nieuwe status: de zorg voor zijn karretje. Regelmatig onderhoud betekent meer dan alleen met een doekje waaien om het stof weg te vegen. Een (brom)fiets is en blijft een mechanisme en dat vraagt - wil het faillies en veilig functioneren - eenmaal onze aandacht.

Goede remmen, goed verlichting, goede stuurinrichting, goede wegligging, het zijn allemaal dingen waar fietser en bromfietser regelmatig naar moeten kijken of beter nog: laten kijken.

De maanden staan voor de deur, waarin wij op onze vervoermiddelen een extra beroep zullen doen. Met goed onderhoud zal géén (brom)fiets er iets op tegen hebben, om er straks veilig op uit te trekken en..... weer veilig (en heelhuids) thuis te komen.

Publikatie van het
Verbond voor Veilig Verkeer.

Lentefanfane

De lente komt zo dapper aan.

Hobooien zijn 't en zilveren fluiten.

De weduw kijkt voor 't eerst weer buiten,

doet haar gekleurde jak weer aan.

Zo zal de wereld blijde staan

vooral als bij het avondtuiten

Weer de fanfare stapt naar buiten

met het bestuur er achter aan.

Richard Minne
(Uit „De Muze viert feest”)

Ik dacht zó....

dat hij er is. Aan 't weer zou je 't anders niet zeggen, want daar is 't mee als met sommige lieden; draaien, altijd maar draaien.

Nee, 't zit 'm meer in de geur. De reuk van boenwas en zeepsop, van deo-het-zelf-verf en al die andere reukjes welke een zichzelf respecterende huisvrouw in deze, haar glorie-dagen, te toveren weet uit Omo, Imi, puimsteen en houtborstels!

Inderdaad, U hebt het al begrepen; de LENTE is er.

Want het is schoonmaaktijd.

Ach, hoe heb ik die vreugde geroken! Drie dagen probeer ik nu al m'n krantje te lezen, ergens in de chaos, die eens mijn woonstee was. Eerst in de huiskamer. Maar daar heerste Klara, mijn wettige en dierbare huisvrouw met een ferme maagd als hulpe. De keuken was al evenzeer taboe voor de huisheer en in de gang kon ik niet een leeg plekje ontdekken.

Nu zou 't logisch geweest zijn mijn heil te zoeken in de slaapsalon, ware 't niet, dat ook daar de zaak op z'n kop stond. Ten einde raad heb ik dan maar zitten te zitten op 'n zeker meubel in 't allerkleinste kamertje van ons huis, maar helaas, zo iets kan niet blijven duren en dies ben ik, ten einde raad, de wijde wereld ingetogen. Naar Driek m'n buurman, maar die was niet thuis. Hij was 'm óók gesmeerd omdat zijn Betje, net als mijn Klara en alle Klara's in ons propere vaderland de lente geroken had. Dus had ook Betje haar huis op stelten gezet. Driek en Betje hebben 'n groot gezin en de kinderen hielpen vlot. Van bed op stro.

En terwijl ik daar zo maar wat zat te zitten op de bank in Driek's tuin zag

ik me die lente-bedrijvigheid 'ns op m'n gemak aan. Wat 'n moed heeft zo'n moeder, dacht ik. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat de zorgen van elke dag en elke dag opnieuw. Met 'n ferm stel kinderen. En met daartussendoor nog gauw even een schoonmaakje.....

Zo zat ik daar te mijmeren en had niet eens gemerkt, dat de oudste ook z'n toevlucht had gezocht op m'n bankje.

'n Flinke knaap al, die oudste van de zes. Al aan 't werk op de fabriek. Vol trots vertelde ie er van: 's Morgens al vroeg de deur uit met z'n knapzak. Daar had Moeder dan al voor gezorgd, ook voor die van Vader. En de kleintjes hadden 't hunne dan ok al gehad, want ze moesten op tijd naar school.

Overdag, nee overdag heeft moeder 't niet zo druk; bedden opmaken, boodschappen doen, verstellen, poetsen, eten klaarmaken en 's avonds liggen er nog wat kousen om te stoppen en zo. 't Gebeurt wel, dat Vader al naar bed is en Moeder nog doende voor de volgende dag.....

Of ie op de fabriek al geld verdiende, vroeg ik Driek's oudste. Nou en of: „Al vijftien gulden” glunderde ie. „En Vader?” O, Vader verdiende 'n heleboel. „En wat verdient Moeder eigenlijk?” Er lag verbazing in z'n ogen „Moeder? Moeder verdient toch niks, maar Moeder werkt toch ook niet?”

„O”, dacht ik. Met alle hulde aan alle Moeders, die „niks” verdienen.

M'n eerlijke respect, ondanks de schoonmaak dacht ik, Uw dienaar,
OMEDÉ

